Annus XXV - Vol. XXV 1 Aprilis 1933 Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIO APOSTOLICA

MARIANNEN. ET GOYASEN.

DE MARIANNENSIS ECCLESIASTICAE PROVINCIAE DISMEMBRATIONE, NOVAE PROVINCIAE GOYASENSIS ERECTIONE, ET GOYASENSIS SEDIS AD METROPOLITANAM ELEVATIONE.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quae in faciliorem ecclesiarum gubernationem quaeque in maius cedant dominici gregis bonum, ea semper Romani Pontifices suprema sua auctoritate decernenda curaverunt. Iamvero cum ecclesiastica provincia Mariannensis latissime pateat, ab Apostolica Sede expostulatum est ut in aliquot suffraganearum dioecesium utilitatem, eius territorium divideretur novaque exinde erigeretur ecclesiastica provincia. Nos itaque, de venerabilium fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi Consistoriali praepositorum consilio, atque habito favorabili voto venerabilium fratrum Benedicti Aloisi Masella, Archiepiscopi titularis Caesariensis in Mauretania, in Brasiliana Republica Nuntii Apostolici, et Helvetii Gomes de Oliveira, Archiepiscopi Mariannensis, omnibus mature perpensis, oblatis precibus annuere statuimus. Suppleto igitur, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, de Apostolicae potestatis plenitudine a metropolitico iure archiepiscopalis Ecclesiae Mariannensis Goyasensem et Portus Nationalis dioeceses nec non praelaturas *nullius* S. Ioseph de Alto Tocantins, Jatahiensem, Bananalensem eximimus

ac subtrahimus, easque in novam ecclesiasticam provinciam Goyasensem nunc pandam constituimus. Cathedralem insuper Ecclesiam Goyasensem, a metropolitico iure Mariannensis Ecclesiae ita solutam, ad metropolitanae ecclesiae fastigium et dignitatem, una simul cum eius canonicorum Capitulo, metropolitano denominando, extollimus, cum omnibus iuribus, privilegiis et praerogativis, quibus ceterae metropolitanae ecclesiae earumque capitula iure communi vel legitima consuetudine in Brasiliana Republica fruuntur. Novae autem huius Goyasensis archidioecesis eiusque pro tempore Archiepiscoporum metropolitico iuri tanquam suffraganeas subicimus quas supra diximus Portus Nationalis dioecesim et praelaturas *nullius* S. Ioseph de Alto Tocantins, Jatahiensem et Bananalensem. Goyasensibus praeterea pro tempore Archiepiscopis omnia concedimus iura, insignia, privilegia et honores, quibus ceteri Archiepiscopi in America Latina ad iuris normam et iuxta legitimas consuetudines fruuntur et gaudent, praecipue vero ius intra fines suae provinciae Crucem ante se ferendi et Pallium adhibendi, quo tamen uti poterunt postquam illud in Sacro Consistorio rite expostulatum et obtentum fuerit. Item ipsos pro tempore Archiepiscopos iisdem adstringimus oneribus et obligationibus quibus ceteri Archiepiscopi iure communi adstringuntur. Nobis denique et Apostolicae Sedi facultatem reservamus ecclesiasticam hanc provinciam aliter circumscribendi quovis modo et tempore, quoties id in Domino expedire visum fuerit. Ad haec autem exsecutioni mandanda praefatum venerabilem fratrem Benedictum Aloisi Masella, in Brasiliana Republica Nuntium Nostrum, deputamus eique necessarias et opportunas tribuimus facultates tum omnes dirimendi controversias in exsecutionis actu quomodolibet orituras, tum subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus imponimus ad Sacram Congregationem Consistorialem intra sex menses ab his Litteris datis computandos authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar transmittendi. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio licet substantiali et inexcogitato defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse; sed eas, tanquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et si secus super his a quocumque quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus. Non obstantibus, quatenus opus, sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, specialibus

vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum dispositionibus ceterisque contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis. Volumus autem et mandamus ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris tribueretur si originaliter exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem has Litteras Nostras dismembrationis, evectionis, subiectionis, mandati, statuti, derogationis et voluntatis Nostrae infringere aut iis contraire liceat. Si quis vero ausu temerario hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo trigesimo secundo, die decima octava mensis Novembris, Pontificatus Nostri anno undecimo.

Fr. ANDREAS Card. FRÜHWIRTH
Cancellarius S. R. E.

Fr. R. C. Card. ROSSI
a Secretis S. C. Consistorialis.

Ioseph Wilpert, *Decanus Collegii Protonot. Apostolicorum.*
Dominicus Spolverini, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XLVI, n. 65. - M. Riggi.

LITTERAE APOSTOLICAE

ORDO S. HIERONYMI CONGR. B. PETRI DE PISIS SUPPRIMITUR

Ad perpetuam rei memoriam. — Inter instituta, quae ad animorum christifidelium bonum fovendum catholica Ecclesia vigilanti studio continentique sedulitate excitanda, sustinenda, tuendaque curat, praecipuum fere locum tenent Congregationes religiosorum sive Ordines, qui, ornamentum ac praesidium religionis, temporibus iam ab antiquis floruere quavis aetate, hodieque florent.

At vero tum ob temporum iniurias vel vicissitudines vel mutatas condiciones, tum etiam ob humanam fragilitatem rerumque hominum imbecillitatem, ex Ordinibus eisdem et Congregationibus aliquando e pristino vigore decidere atque imminuta vel nulla esse auctoritate

quaedam praeteritis iam temporibus visa sunt, ac nunc quoque videri possunt. Adversis hisce casibus admoti Romani Pontifices, quibus sane totius Ecclesiae regimen commissum est, vel reformare vel, uti ex pluribus historicis documentis liquet, supprimere etiam sive penitus evellere, cum id necessitas vel opportunitas postularent, quandam e religiosis familiis ad proprii statuti vel Regulae fines adipiscendos minus aptam, minime dubitarunt, ut ita tum Ecclesiae universae bono ac tranquillitati, ipsiusque instituti religiosae vitae decori et tutamento consulerent, tum denique socialium rerum opportunitatem aliquando prosequerentur.

Nostrorum itaque Decessorum ut vestigia premamus in pastorale munus Nobis divinitus commissum iugiter intenti, cum Ordinis S. Hieronymi Congr. Beati Petri de Pisis res ac negotia Nos instanter admonuerint ut opportuna ea praestaremus, quae ad sodalium eiusdem Congregationis nec non christifidelium bonum intenderent, Sacrae Congregationi Sodalium Religiosorum negotiis praepositae, aliisque viris rerum huiusmodi peritissimis in Domino commisimus ut tandem quid in hac re decernendum viderent. Ordo enim ille, qui religiosae perfectionis cupidus suarum que regularum tenacissimus iam optima christifidelibus exempla exhibuit, nunc e quindecim tantum sacerdotibus et quattuor laicis in septem distributis domos est constitutus, adeo ut in eodem nihil amplius regularis disciplinae haberi possit. Pluribus quidem ab annis Decessores Nostri rec. mem., metuentes ut idem S. Hieronymi Ordo fuerit adhuc vitalis, iterum atque iterum opera peculiari tum Sacrae Congregationis Episcoporum et Regularium, tum Sacrae Congregationis Religiosorum negotiis praepositae, tum denique Apostolicorum Visitatorum, Ordinem ipsum ad antiquam regularem vitam rursus reducere et satis vigore imbuere, sed frustra, tentarunt. Nos propterea, Sacra denuo audita Congregatione Religiosorum Sodalium negotiis praeposita, motu proprio, certa scientia ac matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, hisce Litteris ea quae sequuntur decernenda statuimus. Nimirum I) Ordinem memoratum Sancti Hieronymi Congregationis B. Petri de Pisis ex nunc de iure supprimimus atque extinguimus; atque omnes, qui ad eumdem pertinent, a religiosis votis quibuslibet sive sollemnibus sive simplicibus, quibus ex eiusdem Ordinis titulo obstricti sint, ex nunc dispensamus et sic dispensatos eosdem de facto habere volumus. Aspirantes autem vel studentes vel postulantes aut novitios omnes, si qui exstent, pariter ex nunc dimissos declaramus et ad suas cuiusque domos remittimus. II) Omnibus deinceps maneat interdicta delatio habitus eiusdem Ordinis suppressi; sacerdotes vero iam eidem Ordini adscripti in posterum modestam vestem

clericis saecularibus communem induant. III) Omnes et singulae domus, residentiae et cuiusque generis bona, quae ad Ordinem sic per Nos extinctum pertinuerint, ex nunc deferantur ad Sanctam Sedem, quae ad normam can. 493-494 Codicis iuris canonici de eisdem suo tempore disponet. IV) Interea Ordinarii locorum nomine Sanctae Sedis possessionem capiant domorum atque ecclesiarum una cum sacra supellectili, rerum omnisque generis bonorum ut supra, quae ubique locorum exsistant, deque illorum statu rationem reddant huic Sanctae Sedi. Provideant tamen Ordinarii ipsi ne Dei cultus vel animorum christifidelium cura aliquid detrimenti capiant. V) Volumus autem ut soluti Ordinis sodalium sustentationi, fructibus bonorum, quae ad Sanctam Sedem sunt ut supra devoluta, quantum fieri potest, provideatur; tributis singulis, qui vel ratione aetatis vel defectu sanitatis minime idonei ad munera explenda videantur, annuis reditibus a Delegato Apostolicae Sedis determinandis. VI) Ea vero omnia, quae hisce Litteris apostolicis Nostris statuimus, exsecutioni mandanda committimus venerabili fratri Lucae Hermenegildo Pasetto Episcopo titulari Geritano, qui opportuniore modo, per subdelegatum etiam, providebit ut sacerdotes eiusdem Ordinis per Nos suppressi, qui apti sint, per benevolos Ordinarios vel dioecesi alicui incardinentur vel sine incardinatione licentiam sacerdotalia officia et ministeria exercendi obtinere possint. VII) Cum igitur praefatus Ordo S. Hieronymi Congregationis B. Petri de Pisis hisce Litteris Apostolicis Nostris, ad omnes effectus legis, ex integro suppressus extinctusque sit habendus, nullo modo in posterum nec sub qualibet specie vel praetextu vitam aboliti Ordinis nemini instaurare liceat; neque ulla ratione ac titulo postulantes vel novitios a quocumque in posterum admittantur.

Haec statuimus, mandamus decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare et permanere, non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, quarum etiam specialis mentio in suppressionibus perpetuis fieri debet, ceterisque in contrariis quibuslibet. Volumus autem ut praesentium Litterarum exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XII mensis Ianuarii, anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri undecimo.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. IOANNEM EVANGELISTAM DE LIMA VIDAL, ARCHIEPISCOPUM EPISCOPUM VILLAREGALENSEM, DE LUSITANA SOCIETATE CATHOLICIS MISSIONIBUS PROVEHENDIS.

PIUS PP. XI

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Suavi sane cum gaudio comperimus primos ex ista Lusitana Societate catholicis missionibus provehendis alumnos, germen novellum laete in spem Ecclesiae subcrescens, post peractum tirocinii cursum solemne iusiurandum mox esse daturos. In isto enim, quamvis exiguo, numero iuvenum, qui primi Societati ipsi a Nobis exoptatae promotaeque adscribuntur, primum placet manipulum agnoscere inter magnanima clericorum laicorumque agmina, qui, nihil aliud quaerentes nisi regnum Dei inter infideles amplificandum, Missionibus sacris apostolorum studio et alacritate sese in perpetuum dedicabunt. Quare nos plane confidimus, non modo regnum Christi dilatatum iri, sed novo etiam splendore auctam fore istius gloriam Lusitanae nationis, cui summae ac perenni laudi tribuitur viam fidei civilique cultui propagando per oceanum aperuisse, cuiusque exploratores illi in audacibus navigationibus ineundis hoc primum sibi proponebant, sacrosanctam crucem illic erigere, ubi hoc humanae signum redemptionis nondum illuxerat. Nos autem pristinam gloriam renovandam censemus per novam istam Societatem, cuius opera ac sedulitate non dubitamus, quin in amplissimis quoque Lusitaniae coloniis christianorum multiplicentur agmina, sicut in aliis regionibus similium societatum studio et labore iam dudum factum esse videmus. Tantam vero laetitiam, tantasque spes a Nobis conceptas tibi primum, venerabilis frater, significare voluimus, qui, in Societate Lusitana pro Missionibus instituenda, et es mentem Nostram recte interpretatus et voluntatem fideliter exsecutus. Quum enim tibi maxime semper cordi fuissent collegia ad Missiones promovendas iam instituta, quae nunc Societatis novae exstare debent fundamentum, quasi vetus truncus, in quem nova sit stirps inserenda, quumque tu peramplae Angolensi dioecesi sacrorum Antistes praefuisses, maximam de gravibus earum regionum necessitatibus cognitionem tibi experiendo comparasti. Illud tamen Nobis, tam difficile munus tibi committentibus, praecipuam

attulit fiduciam optatis Nostris te egregie responsurum, quod eximiam pietatem, constantiam sollertiamque tuam in operando iam diu noveramus. Quae quidem laudes in obeundo munere, tibi duos ante annos demandato, maxime effulsere, clarioresque etiam factae sunt per illam observantiam ac devotionem, quas Sanctae Sedi semper exhibuisti, praesertim quum studia Nostra per Apostolicum Nuntium tibi cognita fuerunt. Neque vero pauca, neque leviora te perpeti opus fuit: plures quoque gravesque labores tibi in tribus domibus regendis apud oppida *Tomar*, *Sernache* et *Cucujaes* ferendi sunt. Iure autem optimo tecum laudis consortes esse volumus, quotquot sunt gloriosi tui laboris socii et participes, inter quos non modo exstant duo isti fortes peritique missionales, quos ad te Ipsi Nos misimus, verum etiam ceteri, quos tu quidem in praefatis domibus elegisti, vel, episcopis tam laudabiliter consentientibus, ex eorum dioecesibus abduxisti. Quapropter Nobis pergratum contingit singulis istis sacerdotibus edicere, eos temetipsum secutos Nobis profecto paruisse, eosdemque, sicut te, venerabilis frater, de Ecclesia deque missionibus Lusitanis bene et egregie meritos esse. Complectentes praeterea cogitatione et animo pulcram istam iuventam, cui paterne moderaris, Nobis placet spem, in quam devenimus, declarare, singulos omnes a Deo vocatos in nobili proposito consilioque suscepto divina gratia fideliter permansuros. Denique ad eos alumnos, qui sacro iurisiurandi vinculo adstringi Societati contendunt, convertentes oculos, meritas Deo grates agimus et habemus, quod in animis eorum sensus tam generosos tamque nobiles infudit. Vota autem paterna facimus, ut huiusmodi ipsorum animi affectus altiores in dies ac vividiores fiant, idque exemplar feliciter consequantur, quod divinus Redemptor omnibus suis administris proposuit per illa verba: « sal terrae et lux mundi ». Hisce votis animique sensibus, in auspicium caelestium munerum, inque Nostrae caritatis signum, tibi, venerabilis frater, operis tui sociis, trium collegiorum pro Missionibus sodalibus, cunctisque nascentis Societatis benefactoribus et adiutoribus, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXIV mensis Octobris in festo Sancti Raphaëlis Archangeli, anno MDCCCCXXXII, Pontificatus Nostri undecimo.

PIUS PP. XI

II

AD R. P. FERDINANDUM NAPOLI, CONGREGATIONIS CLERICORUM REGULARIUM A S. PAULO PRAEPOSITUM GENERALEM, QUARTO ABEUNTE SAECULO AB ORDINIS APPROBATIONE.

PIUS PP. XI

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Suavi quodam iucunditatis sensu nuper comperimus te tuosque Congregationis a S. Paulo sodales centenaria apparare sollemnia in diem 18 huius mensis, quarto abeunte saeculo, postquam Clemens VII f. r. Decessor Noster istum Ordinem adprobavit. Beneficia enim a Deo accepta sollemni commemoratione recolere et maiorum gesta ad exemplum revocare, proprium est nec parva nec angusta sentientis animi; optimo igitur consilio tot religiosae familiae vestrae laudes et decora, tam longo aetatum cursu fulgentia, grata repetere memoria et aemulari aeque studetis. Nemo sane ignorat Congregationem a S. Paulo ideo a sanctissimo viro Antonio Maria Zaccaria conditam fuisse, ut cum ceteris clericorum regularium Ordinibus magnopere conferret ad morum reformationem, quam paulo post Concilium Tridentinum perficiendam curavit. Huic vero nobilissimo fini assequendo nihil visum est conditori vestro eiusque sociis opportunius, quam Paulum Apostolum patronum et exemplar seligere, eiusque de Iesu crucifixo doctrinam fideliter amplecti et late in populum penitusque evulgare. Ita, auspice sancto Paulo, societas vestra ab urbe Mediolanensi in Italiam aliasque nationes propagata est, eiusque sodales patres Barnabitae, qui nuncupantur, verbi Dei praedicationi instantes, recessus spirituales sacrasque in populo expeditiones foventes, cultum Deo debitum, per triduanam praesertim Eucharistiae adorationem, promoverunt, et Sacramentorum usum, praeter sui temporis consuetudinem, frequentiorem reddidere. Quapropter idem patres ab ipsis sacrorum Antistitibus ad paroecias et clericorum Seminaria moderanda non raro quaesiti sunt. Hanc autem peculiarem sibi laudem inter ceteras compararunt, quod eximiam quandam urbanitatem ac lenitatem in alendis erudiendisque adulescentibus prae se tulerunt; quam quidem virtutem eiusque salutares fructus ipsi admirati sunt sanctissimi viri Carolus Borromaeus et Franciscus Salesius, et palam exhibuerunt plures e collegiis Barnabitarum alumni, qui de Ecclesia et patria bene meriti sunt. Neque sancti Pauli, patroni vestri, aemulandi studium minus enituit in infidelibus evangelizandis, quos per dissitas quoque ter-

ras, praesertim in Asia, nullis laboribus et periculis parcentes, sodales vestri quaesiverunt; quod quidem animarum studium ad coniunctionem quoque populi Norvegiensis et Russici cum Ecclesia catholica fovendam, non parum exacuit. Longum autem est omnia persequi istius Ordinis promerita; sed praeter ea, quae breviter memoravimus, hoc adiicere Nobis placet, plures e vestra societate viros exstitisse, qui vitae sanctitate, honoribus, muneribus, scientiis, litteris, rebusque gestis claruerint; nec defuisse, qui tentandis naturae viribus, caelique praesertim legibus dimetiendis operam dederint, inter quos recenti exstat memoria P. Franciscus Denza, rerum physicarum peritissimus, quem Decessor Noster f. r. Leo XIII Vaticanae speculae praefecit, ut per eum in partem veniret mirabilis illius operis, quo totius caeli imago per tabulas photographicas luculenter referetur. Haec quidem omnia memorantes et praeclaram erga Apostolicam Sedem istius Ordinis fidelitatem probe noscentes, saecularia sollemnia proxima faustis felicibusque prosequimur votis, libenterque hac utimur opportunitate, ut paternae Nostrae erga te, dilecte fili, tuosque sodales benevolentiae sensus, hisce litteris, testemur. Dum autem meritas Deo grates vobiscum agimus et habemus ob tanta beneficia societati vestrae conlata, omnes istius Congregationis sodales vehementer hortamur, ut ex hac quater saecularis eventi faustitate sumant vires et animos ad maiora et ampliora in rei religiosae et civilis bonum prosequenda. Auspicium vero caelestium munerum, quae vobis a Deo enixe adprecamur, praecipuaeque caritatis Nostrae pignus, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili, cunctaeque Congregationis, cui praees, sodalibus peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VIII mensis Februarii, anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DE GUAYANA

DIVISIONIS ET ERECTIONIS PRAEFECTURAE APOSTOLICAE «DE ALTO ORINOCO»

DECRETUM

Quo melius pleniusque consuleretur spiritualibus necessitatibus fidelium, qui degunt in regione vulgo « Amazonas » et in territorio paroeciae « La Urbana », intra fines dioecesis de Guayana in Venezuelana Republica, supplices preces ad Apostolicam Sedem porrectae sunt, ut nova praefectura apostolica ibi constitueretur.

Quapropter Sanctissimus Dominus Noster Pius div. Prov. PP. XI, instante R. P. D. Apostolico Nuntio penes Venezuelanam Rempublicam, habitisque secundis suffragiis Episcopi de Guayana, hoc praesenti Consistoriali decreto, memoratum territorium a dioecesi de Guayana separat et in praefecturam apostolicam « De Alto Orinoco » nuncupandam erigit, quae ad normam iuris, Sacrae Congregationi de Propaganda Fide plane subiicietur.

Huius vero apostolicae praefecturae territorium ita circumscribetur: ad septentrionem et septentrionem-orientem ab iisdem finibus politicis Status *Bolivar* iuxta ripam dexteram fluminis *Orinoco* usque ad confluentem rivi *Chaviripa* cum eodem flumine *Orinoco*, et a memorato confluente iuxta ripam sinistram rivi *Chaviripa* usque ad eius fontes; ac dein per lineam rectam pertingentem ad *Serrania Guamapi*; ad meridiem-orientem et meridiem ab iisdem finibus ac exsistunt politice inter regionem « Amazonas », in Republica Venezuelana, et Rempublicam Brasilianam; ad occasum ab eodem limite exsistente inter memoratam regionem « Amazonas » et Rempublicam Columbianam.

Quibus super rebus SSmus Dominus Noster edi iussit praesens Consistoriale decretum perinde valiturum ac si desuper Litterae sub anulo Piscatoris expeditae forent. Ad cuius exsecutionem vero R. P. D. Fernandum Cento Archiepiscopum Seleuciensem in Syria, Apostolicum Nuntium

in Venezuelana Republica, deputare dignatus est, eidem necessarias et opportunas tribuens facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum; onere tamen eidem imposito ad Sacram Congregationem Consistorialem mittendi, intra sex menses a praesentibus litteris acceptis, authenticum exemplar actus peractae exsecutionis.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 5 mensis Februarii anni 1932.

Fr. R. C. Card. Rossi, *a Secretis.*

L. ✠ S.

V. Santoro, *Adsessor.*

II

DESIGNATIO ORDINARII PRO APPELLATIONE

Iuxta can. 1594 § 2 Codicis iuris canonici, pro appellatione Exmus et Revmus Dñus Archiepiscopus Goanus designavit Ordinarium S. Thomae de Meliapor.

Quam designationem Sacra Congregatio Consistorialis die 8 Martii 1933 approbavit.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

GALLIPOLITANA

FUNERUM

Die 24 Maii et 15 Novembris 1930

Species facti. – Die 28 Augusti 1928 parochi civitatis Gallipolitanae penes hanc S. Congregationem conquesti sunt quod generatim sui parochiani, post obitum, « sono trasportati per l'esequie a chiesa che non è mai quella della propria parrocchia; gli ascritti a confraternite vanno alla chiesa della propria confraternita, e per i non ascritti a confraternite la famiglia paga un tanto, qui detto *offerta*, a una confraternita, e il defunto è accolto per l'esequie nella chiesa di detta confraternita. Nell'uno e nell'altro caso il parroco non ha altro da fare che benedire la salma e accom-

pagnarla alla chiesa dove han luogo le esequie; e per questa *associatio cadaveris* ha solo un meschinissimo compenso e nulla ha (*portio paroecialis*) per il suo diritto e dovere di esequie violato ».

Quapropter duae circa funera proponebantur quaestiones, quarum altera ad electionem refertur ecclesiae funerantis cum adnexo iure exsequias in eadem persolvendi, altera solutionem spectat portionis paroecialis, proprio defuncti parocho debitae.

Quoad primum, in civitate Gallipolitana praxis viguit, vi cuius si quis, dum in vivis est, alicui ex confraternitatibus ibi exstantibus sese adscribit, ipso facto ecclesiam funerantem hac adscriptione se elegisse praesumitur. Idipsum censetur, si quis ex heredibus, etsi nullo praehabito expresso mandato, certam pecuniae summam solvendo, quae *offerta* dicitur, alicui confraternitati defunctum adscribit.

In utroque autem casu, itemque quando funera a Capitulo in ecclesia cathedrali peraguntur, proprio defuncti parocho non solvitur portio paroecialis contra praescriptum canonis 1236 § 1 C. I. C., sed oblatio fit admodum modica.

Censent proinde parochi corrigendas esse huiusmodi consuetudines ad normam iuris communis sive ratione vinculi spiritualis quo fideles paroeciae devinciuntur, sive ratione quoque rei oeconomicae.

Confraternitates e contrario easdem confirmandas esse putant, utpote in Codice I. C. expresse non reprobatas, atque usque nunc ab Ordinario toleratas. Re enim vera, eligere ecclesiam sui funeris unicuique licere Codex statuit in canone 1223 § 1, idque sive per se, sive per alium fieri potest, cui legitimum mandatum quisque dederit (can. 1226 § 2). Cum vero haec electio necessario importet ius funerandi, quae res sunt inter se connexae, nihil in hac re innovandum esse contendunt, attenta etiam legitima consuetudine.

Et idem sentiendum de adscriptione defunctorum iisdem confraternitatibus. Vel enim agitur de defunctis qui antea propinquis et familiaribus hoc mandatum commiserunt, et nemo dixerit hanc electionem, ad normam citati canonis 1226 § 1, legitimam non esse. Si vero agitur de ceteris pro quibus arbitrario ab heredibus haec electio facta est, succurrit praesumptio, qua coniici potest hanc fuisse defunctorum voluntatem, quam heredes ipsi interpretati sunt atque ad effectum demandarunt.

Denegant tandem eaedem confraternitates parocho solvendam esse his in casibus portionem paroecialem, ab immemorabili nunquam solutam.

Quem morem sequitur et Capitulum cathedrale in funeribus ab eo persolutis, provocans ad diuturnam consuetudinem a condito Capitulo, a saeculo nempe XV usque nunc servatam, atque hac ratione innixum,

quod iisdem funeribus aliqua confraternitas semper interest, quae portionem paroecialem seu oblationem parocho persolvit.

AD IUS VERO QUOD ATTINET, perpendenda in primis sunt praescripta Codicis in subiecta materia. Iamvero « ecclesia in quam cadaver pro funere transferri debet, ex iure ordinario est ecclesia propriae defuncti paroeciae, nisi defunctus aliam funeris ecclesiam legitime elegerit » (can. 1216 § 1). Et « ecclesiam funeris... quis eligere potest per se vel per alium cui legitimum mandatum dederit; factamque electionem aut mandati concessionem quolibet legitimo modo probare licet » (can. 1226 § 1). Attamen « ut electio ecclesiae funeris valeat, cadat necesse est vel in ecclesiam paroecialem, vel in ecclesiam regularium..., vel in aliam ecclesiam funerandi iure praeditam » (can. 1225).

Quapropter ex facto adscriptionis alicui confraternitati non sequitur necessario eiusdem confraternitatis ecclesiae pro funere legitima electio; sunt enim adscriptio et electio res quae necessario non cohaerent; nec confraternitates omnes, qua tales, iure funerandi sunt praeditae (Cfr. Ferraris, *Bibl. can.*, v. *Confraternitates*, art. V).

At, in casibus peculiaribus, si hoc iure ecclesiae confraternitatum potiuntur, et ex receptis loci usu ac consuetudine confratres omnes in propria funerantur ecclesia, iure arguitur eosdem, eo ipso quo alicui confraternitati nomen dant, ecclesiam sui funeris designasse. Et hoc satis est, ut ad normam citati canonis legitimo modo electa probetur ecclesia funeris.

Funerandi autem ius multipliciter acquiri potest, S. Sedis nempe aut Ordinarii concessione, legitima consuetudine et praescriptione. « Cum autem haec consuetudo, animadvertit S. Rota in una *Mediolanen.* — *Iuris funerandi* (*A. A. S.*, 1914, p. 556), mixta sit praescriptioni, quippe quae laedat iura tertii, planum est in ea requiri etiam conditiones praescriptionis ». Quod si in casu de quo agitur, omnes istae conditiones non inveniantur, adest tamen aliqua Episcopi concessio, siquidem, prout asseritur, plures Episcopi hanc praxim, funerandi nempe in ecclesiis confraternitatum, tolerari permiserunt. Qua admissa legitima praxi, roboratur quoque argumentum, quo fideles ex ipsa adscriptione alicui confraternitati ecclesiam funerantem elegisse praesumuntur.

Aliter sentiendum est, si de adscriptione defunctorum res sit, ab heredibus proprio marte peracta. Ius enim eligendi ecclesiam funeris, ex citato canone 1226 § 1, ad unum defunctum, non ad heredes pertinet, nisi legitimum mandatum acceperint; salva tamen contraria consuetudine, quae quominus submoveri possit nihil vetat, attentis laesione iuris parochorum, nec non incommodis inde facile orituris.

Quod denique attinet ad solutionem portionis paroecialis, in canone 1236 § 1 statuitur: « Salvo iure particulari, quoties fidelis non funeratur in ecclesia paroeciali propria, proprio defuncti parocho debetur portio paroecialis, excepto casu quo cadaver in ecclesiam propriae paroeciae commode asportari nequeat ». Ad quam denegandam, in casu, contraria immemorabilis consuetudo affertur.

Plura, ut notum est, in praescriptione et in consuetudine praescriptiva requiruntur, praesertim in iis quae habent tractum successivum. Ad rem in *Dianen. — Iuris funerandi* (*A. A. S.*, 1921, pag. 534 sq.) haec leguntur: « Ad hoc ut intret praescriptio in habentibus tractum successivum, necessaria est *petitio*, *repulsa* et *acquiescentia* petentis; in casu agitur profecto de re habente tractum successivum, quum Capitulum teneatur toties dare portionem canonicam quoties funerat alienos: itaque probandum esset a Capitulo se cum effectu denegasse portionem petenti: quod minime praestat, cum immo testibus evincere contendat: *ch'egli non ha pagato mai la quarta funerale, e che mai dal parroco fu richiesta...* ». Ideoque in casu haec Sacra Congregatio non constare edixit de iure Capituli portionem paroecialem non solvendi.

Quae ad casum de quo agitur aptando, cum moderatores confraternitatum portionem paroecialem asserant nunquam solutam fuisse, nec unquam a parocho fuisse petitam, deest petitio, repulsa et acquiescentia petentis; quapropter praescriptio vel consuetudo praescriptiva nihil operatur. Nec eadem portio censeri potest suffecta ab oblatione illa quae a confraternitatibus parocho solvitur, attenta eiusdem exiguitate, nec non portionis paroecialis natura, quae, ut praescribitur in canone 1237 § 1, « detrahi debet ex omnibus et solis emolumentis, quae statuta sunt pro funere et tumulatione in taxa dioecesana ».

Resolutio. – His omnibus perpensis, in plenariis comitiis huius Sacrae Congregationis, diebus 24 Maii et 15 Novembris 1930 habitis, proposita sunt enodanda haec dubia:

I. *An sustineatur consuetudo quoad adscriptionem confraternitati sive vivorum per se, sive defunctorum per heredes, cum adnexo iure funerario, in casu;*

II. *An parocho defuncti debeatur portio paroecialis a rectoribus confraternitatum vel a Capitulo cathedrali, in casu.*

Porro Emi Patres responderunt:

Ad I. *Ordinarius utatur iure suo ad normam canonis 5 Codicis I. C., et ad mentem.*

Ad II. *Affirmative.*

Facta autem de praemissis Ssmo Dño Nostro div. Prov. Pio Pp. XI relatione per Secretarium huius Sacrae Congregationis in audientiis dierum 31 Maii et 17 Novembris 1930, Sanctitas Sua easdem resolutiones approbare et confirmare dignata est.

I. Bruno, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

BRIXIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI VINCENTIAE GEROSA ALTERIUS FUNDATRICIS SORORUM A CARITATE IN OPPIDO LUERE BRIXIENSIS DIOECESIS.

SUPER DUBIO

An, stante virtutum et duorum miraculorum approbatione, tuto *procedi possit ad sollemnem praedictae Venerabilis Beatificationem.*

« Necesse est, scribit S. Gregorius Magnus, ut, cum virtutum nobis copia blanditur, ad infirma sua mentis oculus redeat, seseque salubriter deorsum premat; nec recta quae egit, sed quae agere neglexit, aspiciat: ut dum cor ex memoria infirmitatis atteritur, apud humilitatis auctorem robustius in virtute solidetur » (*Reg. Past.*, p. IV). Id mirifice in Ven. Vincentia Gerosa elucet, cuius sanctitatis lineamenta profundissimae humilitatis nota praecipue nobilitantur.

Divina praeveniente gratia, inde ab ineunte aetate ad superna innocentissimae puellae animus ferebatur; et licet parentum negotiis gerendis sollers incumberet, illibatae puritatis et candidissimae simplicitatis salutare mundo effulsit exemplum. Qua vero aestuabat caritate in Deum, eadem in proximum ferebatur; atque puellas pietate excolere, et per honestas recreationes ab animae discrimine arcere studiose satagebat. Quum vero animo altiora appeteret, providentis Dei consilio factum est, ut B. Bartholomaea Capitanio, quae in eodem pago Luere sanctitatis laude florebat, eam sibi sociam et adiutricem in nova condenda Sororum a Caritate Congregatione adiunxerit. Cui arduo operi prosequendo, praesertim post praematuram Beatae Fundatricis mortem, quo successu adlaboraverit, Instituti, sub eius ductu, mirabilis propagatio et copiosissimi salutis fructus percepti apertissime demonstrant. Sed mirabilius illud est quod, quum omnium virtutum fulgeret exemplo, tantaque prudentia ac fecunda opero-

sitate Congregationem regeret ac promoveret, non aliter se aestimari volebat, quam omnium novissimam. Unde antistitam vocari nullimode patiebatur, sed seniorem tantum: vilissimis quibusque officiis, tamquam sibi propriis, laetabatur, atque in Instituto administrando consilii expertem se reputans, Sorores consulebat, earumque consilium suo praeferebat, et ab omnibus se nihili haberi omni studio nitebatur. Sed incassum. Quo enim magis se despici conabatur, eo magis sanctitatis splendor non solum Sororum, sed et externorum oculos percellebat. Quod evidentiore modo patuit post eius pretiosum obitum, qui die 28 Iunii a. 1847 evenit; Deo sic disponente ut, quae pro eius amore humanos honores semper despexerat, ampliore gloria vel in hoc mundo extolleretur, et quae, in prosequendo et perficiendo opere a B. Bartholomaea Capitanio incepto, tam insignis evaserat, paribus cum eadem Beatorum honoribus decoraretur.

Adornatis itaque tum Ordinaria tum Apostolica auctoritate processibus, servatisque de iure servandis, de virtutibus primum, de miraculis postea in hac Sacra Congregatione disceptatum est.

Ven. Vincentiae Gerosa virtutes heroicas fuisse, die 24 Iulii a. 1927 decretum fuit.

Item de duobus miraculis a Deo ad eius intercessionem patratis constare die 22 Ianuarii hoc eodem anno fuit pariter decretum.

Approbatis itaque tum heroicis virtutibus, tum miraculis, ut ad Beatificationem procedi posset, discutiendum supererat dubium: *An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum,* tuto *procedi possit ad sollemnem praedictae Venerabilis beatificationem.*

Dubium hoc in Generalibus Sacrae huius Congregationis comitiis, die 7 mensis huius coram Ssmo Domino nostro habitis, Rmus Cardinalis Caietanus Bisleti, causae Ponens seu Relator, proposuit.

Rmi Cardinales, Officiales Praelati et PP. Consultores unanimiter in affirmativam convenerunt responsionem. Quam Beatissimus Pater benigne excepit: caeleste tamen lumen impetraturus, adstantes omnes ut secum preces coram Deo effunderent, est hortatus.

Sententiam Suam pandere quum decrevisset, hanc selegit diem, 13 Februarii mensis, postridie decimiprimi anniversarii Suae in Summum Pontificem coronationis. Quapropter ad Se Rmos Cardinales Camillum Laurenti S. R. C. Praefectum et Caietanum Bisleti, causae Ponentem seu Relatorem, nec non R. P. Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem generalem, meque infrascriptum Secretarium advocari mandavit, et, Sacratissimo Eucharistico Sacrificio pientissime litato, iisdem adstantibus pronunciavit: tuto *procedi posse ad sollemnem Venerabilis Vincentiae Gerosa Beatificationem.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta S. R. C. referri; litterasque Apostolicas sub anulo Piscatoris, de sollemnibus Beatificationis in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis, expediri mandavit.

Die 13 Februarii, anno Domini 1933.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

II

PARISIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI CATHARINAE LABOURÉ E SOCIETATE PUELLARUM A CARITATE.

Super dubio

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur

Venerabilis Catharinae Labouré nomen, quod, dum ea in terris ageret, diu sub humilitatis modio delituerat, notum postea atque carum Ecclesiae iampridem fecit prodigiosi, quod dicitur, numismatis passim per orbem salutaris divulgata devotio, cui promovendae instrumentum Immaculata Virgo Catharinam adhibere dignata est.

Genuina S. Vincentii a Paulo filia, in Societate Puellarum a Caritate ab eo condita, tota laboriosissimae caritatis exercitiis, per fere integrum religiosae vitae decursum incubuit in hospitio pro pauperibus senibus Parisiis, ubi die 31 Decembris mensis anno 1876 in Domino quievit.

Eius vitam, pauperum servitio nobilem, heroicis floruisse virtutibus decreto Sacrae huius Congregationis, die 19 Iulii anno 1931, declaratum est.

Verum et miraculorum gloria hanc humilem virginem Deus illustravit. Ex pluribus, quae eius intercessioni tribuuntur gratiae, duas sanationes diligentissimi actores elegerunt, quae veri miraculi notas praeseferre visae sunt.

Prior sanatio Augustae Taurinorum contigit. Marius Zeme, miles, quatuor circiter supra viginti annos natus, sub vespere diei tertiae Decembris mensis anno 1928 lectica vectus ad princeps militum nosocomium fuit deductus, ubi extremae Unctionis munitus fuit sacramento: statimque gravissimae chirurgicae operationi suppositus. Dissecto abdomine, operantes chirurgi et assistentes medici peritonite acuta purulenta diffusa

Marium affectum esse suis ipsi oculis viderunt, manibusque contrectaverunt, lethalem prorsus aegroti statum iudicarunt, omnemque fere praecisam esse recuperandae sanitatis spem. Insequenti die quarta sacro viatico is fuit confortatus et per totam diem quintam in eisdem immo et peioribus conditionibus versatus est, ita ut mortem ei imminere medici iudicaverint.

Effusis precibus, infirmi mater pro filii sui sanitate obtinenda B. M. V. deprecabatur; eamdem omnes non paucae, quoquot infirmorum in nosocomio degentium curae Filiae a caritate addicebantur, invocabant, explicita tamen apposita miraculosi signi petitione in sanctitatis dilectae fidelisque Ancillae suae, Catharinae, testimonium. Ante diei sextae Decembris mensis diluculum preces exauditae sunt, et Marius sanatus.

Medici paucas post horas summam, qua capti fuerant, admirationem stuporemque continere non potuerunt, quum tantam, praeter omnem exspectationem, factam esse mutationem repperierunt, quantam huiusmodi peritonitis omnium ostendebat plena symptomatum cessatio: ideoque miraculum agnoscere non detrectaverunt, uti postea in iudicio sub iuramenti religione confirmarunt.

Duo physici periti sanationis perfectionem perstare in iudicio deponunt.

Tres a Sacra Congregatione adlecti periti diagnosim, prognosim, miraculum et ipsi fatentur.

Tolosae altera evenit miraculosa sanatio.

Ioannes Ribet puer sexennis Pottiano morbo cervicali, radiographicis quoque tabulis comprobato, inde a Iulio mense anno 1929 fuit affectus uti tres curantes medici in iudicio deponunt. Qui morbus omnibus adhibitis curis et medicaminibus restitit, quin immo in peius ruit.

Quum itaque incassum curationes cederent, puer, eius parentes, avia et frater nec non Filiae a Caritate die 19 Novembris anni eiusdem novendiales instituerunt preces pro sanatione a B. Maria V. a numismate miraculoso per Ven. Catharinae intercessionem obtinenda, pueruli pectori de Venerabilis reliquiis particula apposita.

Die 26 mensis eiusdem, de mane hora 10, puer matrem vocat, quae accurrit eumque perfecte sanatum invenit. Sanationem per restitutionem in integrum, prout radiographica experimenta demonstrarunt, curantes medici confirmaverunt, qui eam praeter naturae ordinem evenisse fatentur. Physici periti sanationem perseverare testantur.

Tres periti a Sacra Congregatione deputati diagnosim et prognosim curantium medicorum confirmant, et divino miraculo sanationem tribuunt.

Servatis itaque omnibus de iure servandis, coram Rmo Cardinali Alexandro Verde, causae Ponente seu Relatore, antepraeparatoria die 10 Maii

mensis elapso anno habita sunt comitia, quibus Praeparatoria die 12 Decembris successere. Congregatio tandem Generalis coram Ssmo D. N. Pío Papa XI die 7 mensis huius coacta fuit, in qua Rmus Cardinalis Ponens seu Relator dubium proposuit: *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Rmi Cardinales, Officiales Praelati et PP. Consultores suum unusquisque pro sua conscientia protulit suffragium. Beatissimus vero Pater preces effundere hortatus est, ut Sibi maioris luminis gratia a Deo daretur; iudicium interim pronuntiare distulit.

Feriam hanc secundam post Septuagesimam, 13 Februarii mensis, quae decimi secundi anni Summi Pontificatus Sui fere initium feliciter auspicatur, ut Suam proferret sententiam, delegit. Arcessiri itaque mandavit Rmos Cardinales Camillum Laurenti S. R. C. Praefectum, et Alexandrum Verde, causae Ponentem seu Relatorem, nec non R. P. Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem Generalem, meque infrascriptum Secretarium, Sacraque devotissime litata Hostia, hisce adstantibus edixit: *Constare de duobus miraculis, Venerabili Catharina Labouré intercedente, a Deo patratis*, scilicet: *Instantaneae perfectaeque sanationis tum* 1° *Marii Zeme a gravissima peritonite purulenta, acuta diffusa; tum* 2° *pueri Ioannis Ribet a gravissimo Pottiano morbo cervicali.*

Hoc decretum promulgari et in acta S. R. C. referri mandavit.

Die 13 Februarii, anno Domini 1933.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

III

LUCEN. IN ITALIA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI GEMMAE GALGANI VIRGINIS SAECULARIS.

Super dubio

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, tuto *procedi possit ad sollemnem praedictae Venerabilis Beatificationem.*

Ea est Venerabilis Gemmae Galgani praecipua ac solida gloria, quam sibi ipsi generoso animo appetebat Apostolus: *Mihi absit gloriari nisi in Cruce Domini Nostri Iesu Christi* (*Gal.*, VI, 14). Ex hoc vero recolendae Dominicae Passionis flagrantissimo studio, quod inde a tenerrima aetate virginalem eius animam pie permoverat, nobilissimae quaeque, tamquam

divina scaturigine, effluxere virtutes. Quas inter commemorare nunc iuvat innocentis animae nitidissimum puritatis decus et fervidissimae caritatis ardorem.

Qua quidem succrescente in dies flamma caritatis, pissima virgo, multis simul Cruci Domini confixa doloribus, tamquam acceptissimum Deo holocaustum in odorem suavitatis exarsit. Quod si eius brevis simul ac vexatae vitae adiuncta haud sivere ut eius internae caritatis impetus actuosiori opera in proximorum salutem exterius prodiret, at quis dicat quot suis flammescentibus caritate precibus, doloribus ac gemitibus Deo animas lucrifecerit sive ut perseverarent in bono sive ut converterentur a malo? Illud enim est altissimum vitae contemplativae in Ecclesia officium, ut quo coniunctior Deo anima adhaeserit, eo efficacioris orationis auxilio Ecclesiam iuvet, et uberiori meritorum copia locupletet. Verum et illud perstat cunctis spectabile vitae exemplum, quo humilis haec puella dilabenti in vanitatem mundo *Iesum* praedicaverit *et hunc Crucifixum*. Fragilis corporis viribus brevi consumptis, quinto supra vicesimum anno vix explet, Lucae in urbe, vocanti in caelum Sponso, collucente lampade, obviam exivit die 11 Aprilis anno Domini 1903.

Suavissimus eius sanctitatis odor late effusus statim est. Quare in Lucensi Curia, Ordinaria auctoritate super sanctitatis fama, super scriptis et super non cultu mature constructi sunt processus. Apud Sacram hanc Congregationem de causa introducenda disceptatum est, eiusque favorabile votum Benedictus XV fel. rec. benigne excepit, Suaque manu Commissionem Introductionis causae die 28 Aprilis anno 1920 signavit. Apostolicus super virtutibus processus Pisis fuit confectus. Interim decreta sive super approbatione scriptorum sive super servatis Urbanianis decretis de cultu Servis Dei non exhibendo, fuerunt edita. Virtutum heroicitas die 29 Novembris mensis anno Domini 1931, Ssmo Domino Nostro probante, fuit recognita.

Die vero 5 Februarii mensis anno 1933 duas sanationes Servae Dei intercessione obtentas vera esse miracula eadem auctoritate fuit decretum.

Ut autem ad sollemnem Beatificationem procedi posset, discutiendum supererat dubium: *An, stante virtutum et duorum miraculorum approbatione,* tuto *procedi possit ad sollemnem praedictae Venerabilis Beatificationem*. Dubium hoc Rmus Cardinalis Ianuarius Granito Pignatelli di Belmonte Episcopus Ostien. et Albanen., causae Ponens seu Relator, in Generalibus Sacrae huius Congregationis comitiis die 14 mensis huius, coram Ssmo D. N. Pio Papa XI habitis, proposuit. Rmi Cardinales, Officiales S. R. C. Praelati et Patres Consultores in affirmativam sententiam unanimes concessere. Attamen Beatissimus Pater, effusas iam antea preces

voluit ab iis qui aderant ingeminari, et interim suum distulit proferre iudicium.

Dominicam diem hanc in Sexagesima, 19 Februarii, felici instinctu elegit, ut Suam proferret sententiam. Etenim Venerabilis Gemma, cuius vita, dum in terris degebat, fuit *abscondita cum Christo in Deo*, etsi apostolicos labores, aerumnas, carceres, naufragia non pertulit, uti in hodierna liturgia legitur, sollicitudine tamen totius Ecclesiae in suo corde angebatur, enixas iugesque effundens preces et *semper mortificationem Iesu in corpore* suo circumferens (2 *Cor.*, 4, 10). Semen itaque, a Domino eius animae mandatum, cecidit in terram *bonam*, *et fructum* attulit *in patientia*.

Arcessiri idcirco mandavit Rmos Cardinales Camillum Laurenti, S. R. C. Praefectum, et Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopum Ostien. et Albanen., causae Relatorem, nec non R. P. Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem generalem meque infrascriptum Secretarium, Sacraque Hostia religiosissime litata, iisque adstantibus, pronuntiavit: tuto *procedi posse ad Venerabilis Gemmae Galgani Beatificationem*.

Hoc autem decretum promulgari et in acta S. R. C. referri, nec non Apostolicas Litteras sub anulo Piscatoris de sollemnibus Beatificationis, in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis, expediri mandavit.

Die 19 Februarii, anno Domini 1933.

C. Card. Laurenti, *Praefectus*.

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius*.

IV

ROMANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI IOSEPHI MARIAE PIGNATELLI SACERDOTIS PROFESSI SOCIETATIS IESU.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur

Inter insigniores viros, quos miserentis Dei Providentia sub decimioctavi saeculi finem et deciminoni initium in suae Ecclesiae fulcimen et ornamentum suscitavit, merito Ven. Iosephus Maria Pignatelli accensendus. Ex dynaste Antonio et marchionissa Francisca Moncayo, sanguinis nobilitate et christianis virtutibus clarissimis, anno 1737 Caesaraugustae

in Hispania is ortum duxit. Mature Societatem Iesu est ingressus, in qua legiferi patris Ignatii spiritu repletus, mira virtutum omnium specimina dedit. Iniqua lege ex Hispaniae regno pulsis anno 1767 sodalibus, noluit indulto sponte oblato frui, sed eorum sortis particeps fieri maluit. Tenerrima caritate confratribus in itineribus et in variis exsilii stationibus maximo fuit auxilio et solamini.

Invicto animi robore et summa dexteritate eosdem ab insidiis et omne genus vexationibus, quantum ei datum erat, liberare nisus est: quin immo Ignatianae Societatis formam illibatam servare, novosque alumnos fovere et ad religiosas virtutes informare omni studio adlaboravit. Nec satis: post Societatis Iesu suppressionem, ad saecularem clerum adactus, Ferrariae et Bononiae sacerdotalibus virtutibus mire effulsit. Tum Colorni in Parmensi ditione et Neapoli, Pontificio indulto, dilectae Societatis domos instauravit, tum in hac Alma Urbe, ubi die 15 Novembris mensis anno 1811 sanctam obivit mortem.

Heroicis virtutibus Servum Dei fulsisse VIII kalendas Apriles anno 1917, Benedicti XV fel. rec. auctoritate, ab hac Sacra Congregatione decretum est.

Ex multis, quae eius intercessioni tribuuntur, signis, sollertes actores duas delegerunt sanationes, quae veris miraculis accensendae visae sunt. Apostolica auctoritate processus Barcinone et Ebusi constructi sunt, pro quorum iuridica vi die 4 Maii anno 1931 editum est decretum.

Barcinone prior evenit miraculosa sanatio. Maria Bertha Guiu Martinez peritonaeali tuberculosi afficiebatur, uti chirurgus, duplicem laparatomiam annis 1925 et 1927 operatus, oculis vidit, manibusque contrectavit. Tuberculosis postea pulmones quoque infecit. Quare infaustam prognosim curantes medici ediderunt, quam alter ex ipsis eodem sanationis mane, die 21 Novembris anno 1928, confirmavit. Verum, Venerabili Iosepho Pignatelli unice invocato, Maria Bertha in instanti, ab omnibus sive pulmonum, sive abdominalibus morbis perfecte sanata est, et in bona recuperata valetudine perseveravit; quod quidem, organici morbi natura perpensa, nonnisi miraculo tribui potest; in quam sententiam tum tres curantes medici, tum tres ab H. S. C. adlecti periti unanimiter conveniunt.

Ebusi in Balearibus, in S. Cristophori monasterio Maria ab Assumptione, Canonissa Regularis Ordinis S. Augustini, in saeculo Antonia Palau Torres, arthritismo laborabat: qui vehementius sub gravis lithiasis renalis forma prodivit, eamque quatuordecim saltem per annos acerbe vexavit.

Insanabilem fuisse, omnibus perpensis aegrotae adiunctis, morbum hunc duo curantes medici edixerunt. Atqui postquam Venerabilis Iosephi Pignatelli patrocinium invocasset, Soror Maria extemplo die 29 Martii

anno 1928 a renali lithiasi et ab omnibus arthritismi consectariis, quibus afflictabatur, perfecte et constanter sanata est.

Miraculum curantes medici, miraculum tres periti a Sacra Congregatione deputati conclamant.

Servato itaque iuris ordine, de his sanationibus apud Rmum Cardinalem Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopum Ostien. et Albanen., causae Ponentem seu Relatorem, in Antepraeparatoria Congregatione die 5 Aprilis mensis anno 1932, deinde in Praeparatoria ad Vaticanas Aedes die 22 subsequentis Novembris coram Rmis Sacri huius Coetus Cardinalibus, disceptatum est. Denique Generalis Congregatio die 14 vertentis Februarii coram Ssmo D. N. Pio Papa XI coacta est, in qua Rmus Cardinalis Relator dubium proposuit: *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Rmi Cardinales, Officiales Praelati et Patres S. R. C. Consultores suum, pro sua conscientia, edidere suffragium, quod Beatissimus Pater benigne excepit. Preces Se effudisse dixit, eas tamen ingeminari et ab iis qui aderant, est hortatus, antequam quid de re iudicaret Ipse aperiret.

Supremam Suam editurus sententiam, diem hanc 19 Februarii mensis, Dominicam in Sexagesima, elegit. Opportunum sane consilium. Venerabilis enim Iosephus, uti iam Beatus Paulus Apostolus, multa in animarum salutem patravit, multaque est perpessus: ipseque fuit semen mortificatum, quod *in bonam cecidit terram et fructum centuplum* suo tempore attulit, Societatis Iesu nempe restaurationem, quae tres post annos a Pio VII sa. me., universo catholico orbe plaudente, perfecta est.

Accitis itaque ad Se Rmis Cardinalibus Camillo Laurenti, S. R. C. Praefecto et Ianuario Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopo Ostien. et Albanen., causae Relatore, nec non R. P. Salvatore Natucci, Fidei Promotore generali, meque infrascripto Secretario, sacris pientissime operatus, Summus Pontifex edixit: *Constare de duobus miraculis, Venerabili Iosepho Pignatelli intercedente, a Deo patratis;* videlicet: *Instantaneae perfectaeque sanationis* I. *Mariae Berthae Guiu Martinez a tuberculosi pulmonari cum tuberculosi abdominali coniuncta,* necnon: II. *Sororis Mariae ab Assumptione a lithiasi renali.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta S. R. C. referri mandavit: die 19 Februarii anno Domini 1933.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

V

Die 27 Februarii

S. GABRIELIS A VIRGINE PERDOLENTE

CONFESSORIS

Lectio IX legenda iuxta Rubricas

Gábriel, Assísii in Umbria natus, et Francíscus ob Seráphici civis memóriam vocátus, egrégiam ánimi índolem osténdit. Adoléscens, quum miseréntis Dei múnere, eum ad perfectiórem vitam jamdúdum invitántis, in morbum incidísset, sæculi vanitátem fastidíre cepit. Institútum Clericórum a Passióne ampléctens, Gábriel a Vírgine Perdolénte máluit appellári ad ejúsdem gaudiórum et dolórum memóriam perpétuo recoléndam. Ipsam omni obséquii génere percólere, præsértim conféctam afflictámque Jesu cruciátibus tam dolénter contemplári solébat, ut vim lacrimárum profúnderet. Illibátum virginitátis florem retínuit, et suæ sodalitátis asperitáte usus, plane mundo crucifíxus, únice Deo vixit. Ita brevem vitæ cursum ómnium virtútum exercitatióne confíciens, caritátis incéndio vérius quam vi morbi consúmptus, divinæque Matris ope recreátus, ad Súperos evolávit anno millésimo octingentésimo sexagésimo secúndo. Eum deínceps Pius Papa Décimus beatórum, Benedíctus verò Decimusquíntus Sanctórum número accénsuit, et Pius Undécimus eius Offícium et Missam ad univérsam Ecclésiam exténdere dignátus est.

URBIS ET ORBIS

Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa XI, referente infrascripto Domino Cardinali, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, suprascriptam lectionem contractam, in festi S. Gabrielis a Virgine Perdolente commemoratione recitandam, rite revisam approbavit et benigne concessit: servatis de cetero rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 8 Martii 1933.

C. Card. LAURENTI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

DECRETUM

INSTITUTUM INTERNATIONALE A S. ANSELMO, DE URBE, PONTIFICII TITULO INSIGNITUR.

Sanctissimus Dominus Noster Pius PP. XI, referente infrascripto Sacrae huius Congregationis Praefecto, precibus Illmi ac Rmi D. Fidelis De Stotzingen, Abbatis Primatis Ordinis S. Benedicti atque Instituti Internationalis S. Anselmi de Urbe Magni Cancellarii, benigne libenterque annuens, mandare dignatus est ut idem Institutum, in quo S. Theologiae, Iuris canonici, Philosophiae florent Facultates, titulo *Pontificii* exornetur.

Datum Romae, ex aedibus S. Callisti, die XV mensis Ianuarii, in festo S. Mauri Abbatis, anno MDCCCCXXXIII.

C. Card. BISLETI, *Praefectus*.

L. ✠ S.

E. Ruffini, *Secretarius*.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

I

DECRETUM

DE FACULTATIBUS INDULGENTIAS PIIS OPERIBUS AUT DEVOTIONIS OBIECTIS ADNECTENDI DEQUE ANALOGIS QUIBUSDAM INDULTIS, TANTUM DIRECTE A SACRA PAENITENTIARIA IN POSTERUM CONCEDENDIS.

Consilium suum persequens rei sacrarum Indulgentiarum reformandae, cohaerenter cum iam latis identidem hunc in finem postremis hisce temporibus similibus dispositionibus, Sacra Paenitentiaria Apostolica, quo melius ordinentur facultates Indulgentias adnectendi piis quibusdam operibus aut devotionis obiectis et alia quaedam analoga indulta, quibus privati sacerdotes saepe saepius donari postulant, de expresso mandato Ssmi Domini Nostri, sequentia statuit ac decernit:

Concessiones omnes et singulae, piis fidelium associationibus cuiuscumque nominis vel naturae, etsi forte sacerdotibus tantum constantibus, quovis loco aut tempore seu modo vel titulo hucusque factae, largiendi privatis sacerdotibus facultates et indulta quae sequuntur, nempe benedicendi devotionis obiecta eisque Indulgentias Apostolicas aut Sanctae Birgittae, ut aiunt, adnectendi — benedicendi coronas easque (quamque pro suo modo) Indulgentiis ditandi — benedicendi crucifixos ad lucrandas Indulgentias pio Viae Crucis exercitio pro legitime impeditis adnexas necnon ad plenariam in mortis articulo Indulgentiam acquirendam — impertiendi benedictionem papalem in fine concionum — concedendi indultum, quod dicunt, altaris privilegiati personalis, praesenti Decreto revocantur, abrogantur atque omnino abolentur ita ut ab huius ipsius Decreti evulgationis die omni prorsus vi careant omnique efficacia destituantur.

Qui, igitur, sacerdotes hac vel illa ex supra recensitis facultatibus aut hoc vel illo ex supra memoratis indultis posthac augeri cupiant, nonnisi

directe atque immediate a Sacra Paenitentiaria desideratam gratiam se obtinere posse sciant, oblatis toties quoties peculiaribus proprii Ordinarii ad rem litteris commendatitiis.

Quod vero ad privilegia attinet quibusdam Ordinibus vel Congregationibus religiosis concessa benedicendi coronas easque ditandi Indulgentiis — adnectendi crucifixis Indulgentias Viae Crucis, in aliquibus rerum adiunctis etiam absque stationum percursu lucrifaciendas — stationes Viae Crucis erigendi, haec ipsis manent, ea tamen lege ut in posterum membra eorumdem Ordinum vel Congregationum uti eisdem valeant tantum personaliter, non autem ita ut ea concedere quoque possint aliis sacerdotibus ad eosdem Ordines vel Congregationes non pertinentibus: hi enim omnes facultates, usui talium privilegiorum necessarias, tantummodo a Sacra Paenitentiaria, modo superius indicato, obtinere poterunt.

Contrariis quibuscumque, etiam peculiari atque individua mentione dignis, non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Paenitentiariae, die 20 Martii 1933.

L. Card. Lauri, *Paenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

I. Teodori, *Secretarius.*

II

DECRETUM

PIUM EXERCITIUM, QUOD « HORAM SANCTAM » VOCANT, INDULGENTIIS DITATUR.

Iam diu invectum est largiusque in christianum populum inductum pium illud precandi genus, quod vulgo « Horam Sanctam » vocant, quodque eo potissimum spectat, ut Iesu Christi Passionem et Mortem in fidelium animos revocet et ad flagrantissimum eius amorem, quo ductus divinam Eucharistiam suae Passionis memoriam instituit, meditandum colendumque ita eos excitet, ut sua ceterorumque hominum admissa eluant atque expient.

Quapropter Ssmus D. N. Pius div. Prov. XI, cum indictum haud ita pridem Annum Sanctum, undevicesimo exeunte saeculo a peracta humani generis Redemptione, non alio modo auspicari exoptat, quam sollemnem eiusmodi celebrationem supplicationemque in Vaticana Basilica participando, tum hanc opportunitatem nactus, in audientia infra scripto Cardi-

nali Paenitentiario Maiori die XVIII mensis Martii anno MDCCCCXXXIII concessa, id ipsum piaculare exercitium indulgentiis, quae sequuntur, ditare dignatus est:

1. *plenaria* christifidelibus omnibus, qui, rite confessi ac sacra Synaxi refecti, in quovis templo aut publico vel, pro legitime utentibus, semipublico oratorio, pium hoc exercitium per integram Horam participaverint itemque ad intentionem Suam oraverint;

2. *partiali* vero *decem annorum* iis qui, saltem corde contrito, publice vel privatim hoc peregerint.

Praesentibus, absque Apostolicarum Litterarum expeditione, in perpetuum valituris, contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. Paenitentiariae, die 21 Martii 1933.

L. Card. LAURI, *Paenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

I. Teodori, *Secretarius.*

III

DECRETUM

INDULGENTIA DITATUR INVOCATIO QUAEDAM AD SS. REDEMPTOREM

Die 23 Martii 1933

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XI, in Audientia infrascripto Cardinali Paenitentiario Maiori concessa, benigne elargiri dignatus est Indulgentiam partialem trecentorum dierum, a christifidelibus lucrandam quoties invocationem « Te ergo quaesumus, tuis famulis subveni, quos pretioso Sanguine redemisti » saltem corde contrito recitaverint. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuslibet non obstantibus.

L. Card. LAURI, *Paenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

I. Teodori, *Secretarius.*

IV

DUBIA

CIRCA FACULTATES CONFESSARIIS PEREGRINIS CONCESSAS ANNO VERTENTE GENERALIS MAXIMIQUE IUBILAEI.

Sacra Paenitentiaria ad proposita dubia, quae sequuntur:

1. « Utrum in facultatibus specialibus quas Sacra Paenitentiaria tribuit confessariis peregrinis anno vertente Generalis Maximique Iubilaei a die II mensis Aprilis anno MDCCCCXXXIII ad diem II usque mensis Aprilis anno MDCCCCXXXIV * intelligatur inclusa etiam facultas iurisdictionis delegatae ad excipiendas in Urbe et suburbio peregrinorum sociorum confessiones ».

2. « Utrum confessarii peregrini durante itinere possint confessiones sociorum peregrinorum excipere, necnon uti praedictis facultatibus specialibus ».

Respondit:

Ad I^um^: *Affirmative.*

Ad II^um^: *Affirmative* ad primam partem; *Negative* ad secundam.

Datum Romae, ex Sacra Paenitentiaria Apostolica, die 30 Martii 1933.

L. Card. LAURI, *Paenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

I. Teodori, *Secretarius.*

* Cfr. *Acta Ap. Sedis*, XXV, n. 3, pag. 65.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 7 Marzo 1933, presso l'Emo e Revmo Signor Cardinale Gaetano Bisleti, Ponente della Causa di beatificazione e canonizzazione del Ven. Servo di Dio Contardo Ferrini, Professore della Università di Pavia, si è tenuta la Congregazione *Antipreparatoria* per discutere due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione del medesimo Venerabile, e che vengono proposti per la sua beatificazione.

Martedì, 21 Marzo 1933, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali e col voto dei Revmi Prelati e Consultori teologi, componenti la Sacra Congregazione dei Riti, ha avuto luogo la Congregazione *Preparatoria* sopra due miracoli che si asseriscono da Dio operati ad intercessione della Beata Maria Bernarda Soubirous, Vergine, della Congregazione delle Suore di Carità e dell'Istituzione cristiana di Nevers, miracoli che vengono proposti per la canonizzazione della stessa Beata.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

21 Marzo 1933. L'Illmo e Revmo Monsig. Giuseppe Cesarini, *Assessore della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale.*

21 » » Il Rev. Sacerdote D. Acacio Coussa, *Assistente della Pontificia Commissione per la Codificazione del Diritto Canonico Orientale.*

25 » » Il Revmo Monsig. Giovanni Rosso, *Sostituto della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale.*

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

16 Agosto 1932. Monsig. Matteo Theccanat, della diocesi di Kottayam.

15 Dicembre » Monsig. Raffaele Kuodis, della diocesi di Telšiai.

» » » Monsig. Vytautas Dikavicius, della medesima diocesi.

22 Dicembre 1932. Monsig. Antonio Jelen, della diocesi di Brno.
» » » Monsig. Giuseppe Toman, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Carlo Vecera, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Antonio Travnicek, della medesima diocesi.
29 » » Monsig. Giovanni Battista Tadini, della diocesi di Cremona.
» » » Monsig. Ladislao Kisielewicz, della diocesi di Premislia dei Latini.
» » » Monsig. Stanislao Okoňski, della medesima diocesi.
5 Gennaio 1933. Monsig. Enrico Da Ronco, dell'archidiocesi di Udine.
» » » Monsig. Giuseppe Cante, della diocesi di Aversa.
12 » » Monsig. Fiorentino Müller, della diocesi di Fulda.
» » » Monsig. Giovanni Satke, dell'archidiocesi di Cracovia.
» » » Monsig. Michele Kozal, dell'archidiocesi di Gniezno.
» » » Monsig. Giovanni Szych, della diocesi di Luceoria.
» » » Monsig. Casimiro Woznicki, della medesima diocesi.
26 » » Monsig. Carlo Sirola, dell'amministrazione apostolica di Uzhorod.
» » » Monsig. Ludovico Szentmihalyi, della medesima amministrazione apostolica.
» » » Monsig. Paolo Kertész, della medesima amministrazione apostolica.
» » » Monsig. Giuseppe Pasztor, della medesima amministrazione apostolica.
» » » Monsig. Antonio Agrimi, della diocesi di Lecce.
9 Febbraio » Monsig. Mario Bernardi, della diocesi di Cingoli.
» » » Monsig. Bernardo Marschall, dell'archidiocesi di Colonia.
» » » Monsig. Pietro Neuenheuser, della medesima archidiocesi.
22 » » Monsig. Vincenzo Papenfuss, della diocesi di Danzica.
24 » » Monsig. Giovanni Brocco (Roma).
» » » Monsig. Domenico Galletti (Roma).
» » » Monsig. Giovanni Foschini (Roma).

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

11 Febbraio 1932. Sig. Giuseppe Chrzanowski, della diocesi di Culma.
12 Gennaio 1933. Sig. Enea Giovanni Campbell, della diocesi di Argyll.
» » » Sig. Giovanni Fougeras de Lavergnolle, della diocesi di Limoges.

Camerieri d'Onore in abito paonazzo di S. S.:

11 Febbraio 1932. Monsig. Luigi Montini (Roma).
1 Dicembre » Monsig. Gaetano Gentileschi, della diocesi di Ripatransone.
8 » » Monsig. Bernardo Spangaro, della diocesi di Concordia.
» » » Monsig. Paolo Martina, della medesima diocesi.

1 Dicembre 1932. Monsig. Giuseppe Curatola (Roma).
29 » » Monsig. Francesco Prikryl, dell'archidiocesi di Olomouc.
5 Gennaio 1933. Monsig. Michele Stupin, dell'archidiocesi di Colonia.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

18 Settembre 1932. Sig. Giuliano Szychowski, della diocesi di Culma.
» » » Sig. Stefano Cybichowski, della medesima diocesi.
29 » » Sig. Benedetto Brykczynski, dell'archidiocesi di Leopoli dei Latini.
» » » Sig. Leone Edoardo de Bogorja Podleski, della medesima archidiocesi.
» » » Sig. Paolo Csala, della medesima archidiocesi.

Cappellani Segreti d'onore di S. S.:

9 Giugno 1932. Monsig. Giovanni Kroczek, dell'archidiocesi di Varsavia.
26 Gennaio 1933. Monsig. Enrico Sommariva (Roma).

Cappellani d'Onore extra Urbem *di S. S.:*

26 Gennaio 1933. Monsig. Filippo Goena, della diocesi di Vitoria.

Con Biglietti di Sua Eccellenza Revma Monsignor Maestro di Camera di Sua Santità, sono stati nominati:

Cappellani Comuni Pontifici soprannumerari:

22 Febbraio 1933. Monsig. Francesco Strappa.
24 » » Monsig. Carlo Chiesa Bini.
11 Marzo » Monsig. Ferdinando Feliziani.

Chierico soprannumerario della Cappella Pontificia:

10 Novembre 1932. Rev. D. Eutizio Peretti.

NECROLOGIO

28 Gennaio 1933. Monsig. Gustavo Carlo Mutel, Vescovo tit. di Raziaria.
10 Marzo* » Monsig. Norberto Klein, Vescovo tit. di Siene.
15 » » Monsig. Antonio Teixeira, Vescovo di S. Tommaso di Meliapor.
23 » » Monsig. Giuseppe Petrone, Vescovo di Pozzuoli.
*27** » » Monsig. Francesco Stefano Coppel, Vescovo di Nagpur.
28 » » Monsig. Augusto Curi, Arcivescovo di Bari.

* Data del telegramma.

	Roma L.	Italia L.	Estero L.

CODEX IURIS CANONICI Pii X Pontificis Maximi iussu digestus, BENEDICTI Pp. XV auctoritate promulgatus. Praefatione Emi Petri Card. Gasparri, et Indice analytico-alphabetico auctus.

(A) **Editio in-16°** (cm. 9½×15), characteribus nitidis, lectuque facillimis, charta subtili non translucida; fol. LXXII-918 . . . . . 10 — 11 — 12 —

— (B) *Lineo anglico contectum, angulis rotundatis, sectione foliorum rubra, cum titulo aureo* . . . . . 14 — 15,50 17 —

— (C) **Editio in-16°** (cm. 9×14), characteribus nitidis, lectuque facillimis, *charta indica*; fol. LXXII-918. – *Lineo anglico contectum cum titulo aureo* 18 — 19,50 20,50

— (D) *Pelle vitulina contectum, angulis rotundatis, dorso flexibili, sectione foliorum rubra, cum titulo aureo* . . . . . 22 — 23,50 24,50

— (E) **Editio in-12°** (cm. 12½×19½) character. grandiusculis; fol. XLIV-854 15 — 16,50 20,50

— (F) *Lineo anglico contectum, angulis rotundatis, sectione foliorum rubra, cum titulo aureo* . . . . . 31 — 32,50 36,50

— (G) **Editio in-12° cum Fontium annotatione** (cm. 12½×19½), characteribus nitidis, lectuque facillimis, charta subtili; fol. XLVIII-932 24 — 25,50 30 —

— (H) *Lineo anglico contectum, angulis rotundatis, sectione foliorum rubra, cum titulo aureo* . . . . . 30 — 31,50 36 —

— (O) **Editio in-8° cum Fontium annotatione** (cm. 16½×26), charta crassiore, characteribus grandiusculis; fol. XLVII-784 . . . . . 30 — 33 — 40 —

CODICIS IURIS CANONICI FONTES, cura Emi Petri Card. Gasparri, in-8°.

Vol. I.	65	68,50	77 —
Vol. II.	70 —	73,50	80 —
Vol. III.	65 —	68 —	75 —
Vol. IV.	85 —	88,50	97 —
Vol. V.	85 —	88,50	97 —
Vol. VI.	80 —	83,50	92 —
Vol. VII. (sub prelo)	—	—	—

BIBLIORUM SACRORUM iuxta Vulgatam Clementinam. NOVA EDITIO, breviario perpetuo et concordantiis aucta, adnotatis etiam locis, qui in monumentis Fidei sollemnioribus et in Liturgia Romana usurpari consueverunt. – Curavit ALOISIUS GRAMATICA et nunc typis Vaticanis iterum impressit, in-8°, pp. XVI-1186.

(A) In charta indico-eburnea, religatum linteo, titulo aureo	60 —	63 —	68 —
(B) In charta indico-alba, religatum linteo, titulo aureo	60 —	63 —	68 —
(C) In charta tenaci, religatum linteo, titulo aureo	55 —	58 —	63 —

HORÆ DIURNÆ BREVIARII ROMANI ex decreto Sacrosancti Concilii Tridentini restituti, S. Pii V Pontificis Maximi iussu editi aliorumque Pontificum cura recogniti, *Pii Papae X auctoritate reformati*. Editio secunda post typicam. – Impressio rubra et nigra. Lineis rubris inquadratum, typis clarissimis, charta indica, (mm. 13½×8½):

(A) Solutum	17 —	19 —	20 —
(B) Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra, cum theca	23 —	25 —	26 —
(C) Idem, sectione foliorum aurea	24 —	26 —	27 —
(D) Volumen corio nigro contectum, dorso flexibili, sectione foliorum rubra cum theca	30 —	32 —	33 —
(E) Idem, sectione foliorum aurea	32 —	34 —	36 —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Libreria Vaticana – Città del Vaticano*)

ANNUARIO PONTIFICIO per l'anno 1933

Ritratto di S. S. Pio XI, pp. 1089. – Legatura in tela, titolo in oro. — Contiene:

La serie dei Romani Pontefici — La Gerarchia Cattolica: Pontificio regimine - Collegio dei Cardinali - Patriarcati - Arcivescovati e Vescovati residenziali - Arcivescovati e Vescovati titolari - Abbazie e Prelature Nullius - Amministrazioni Apostoliche ad nutum Sanctae Sedis - Prelati di rito orientale con giurisdizione ordinaria - Dignitari che furono già Sedi residenziali - Vicariati Apostolici - Prefetture Apostoliche - Missioni - Custodia di Terra Santa - Religiosi — La Curia Romana: Sacre Congregazioni - Tribunali - Uffici — Rappresentanze della Santa Sede - Corpo diplomatico presso la Santa Sede - Commissioni governative - La Cappella Pontificia - La Famiglia Pontificia - Elemosineria Apostolica - Uffici e amministrazioni Palatine - Stato della Città del Vaticano - Ordini equestri.

APPENDICE:

Vicariato di Roma - Vicariato della Città del Vaticano - Istituti di studi superiori - Accademie Pontificie - Seminari - Collegi ecclesiastici - Collegi di Religiosi - Ospizi - Dati statistici - Distribuzione geografica delle Sedi residenziali, Vicariati e Prefetture apostoliche, ecc. - Elenco alfabetico dei nomi de curia - Indice delle Protezioni - Elenchi alfabetici degli appartenenti alla Cappella e alla Famiglia Pontificia - Dignitari defunti - Principali variazioni occorse durante la stampa - Indice alfabetico dei nomi delle persone - Indice delle materie - Indice schematico del volume - Correzioni ed aggiunte.

In Roma L. 25 — In Italia L. 28 — Estero L. 35 —

	Roma L.	Italia L.	Estero L.

MISSALE ROMANUM

ex Decreto Sacrosancti Concilii Tridentini restitutum; S. Pii V Pontificis Maximi iussu editum, aliorumque Pontificum cura recognitum, a Pio X reformatum et Benedicti XV auctoritate vulgatum. ***Editio quarta post typicam.*** – Volumen paginis constans LX-728-[224]-8, charta manufacta, Typis rubris-nigris (cm. 22×31).

— Solutum	85 —	90 —	110 —
— (A) Volumen partim corio, partim linteo anglico contectum, sectione foliorum fulva, cruce aurea aliisque ornamentis signatum	135 —	140 —	160 —
— (B) Volumen corio contectum, sectione foliorum fulva, cruce aurea, aliisque ornamentis signatum	160 —	165 —	185 —
— (C) Volumen corio contectum, sectione foliorum aurea aliisque ornamentis aureis et cruce aurea perbelle signatum	175 —	180 —	200 —

Propria aliarum Dioecesium, si quidem eadem forma foliorum ac Missale nostrum edita fuerint, ad petitionem mittentium simul cum Missale nostris curis edito absque pretii augmento consuentur.

MISSALE ROMANUM ex Decreto Sacrosancti Concilii Tridentini restitutum; S. Pii V Pontificis Maximi iussu editum, aliorumque Pontificum cura recognitum, a Pio X reformatum et Benedicti XV auctoritate vulgatum. – *Tertia editio post typicam.* – Volumen paginis constans LXXXVIII-634-[202], charta subtili non translucida, nigro tantum crassoque charactere impressum, cum rubricis cursivis, quas vocant, litterarum formis (cm. 17×26).

— Solutum	30 —	33 —	40 —
— (A) Volumen partim corio, partim linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra, cruce aurea aliisque ornamentis signatum	47 —	50 —	57 —
— (B) Volumen partim corio, partim linteo anglico contectum, sectione foliorum aurea, cruce aurea, aliisque ornamentis signatum	50 —	53 —	60 —
— (C) Volumen corio totum contectum, sectione foliorum aurea aliisque ornamentis aureis et cruce aurea perbelle signatum	85 —	90 —	97 —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Libreria Vaticana - Città del Vaticano*).